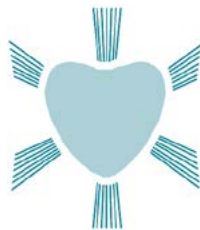

SRDÍČKO

ročník XXVIII. 1
7. 4. 2024

IGNÁCI, DÍKY, DÍKY, DÍKY!

Bratře Ignáci, s velkou vděčností a obdivem ti děkuji za vedení naší farnosti, a to po dobu dlouhých devatenácti a půl let. Spravoval jsi místní církev dobře a se svědomitostí tobě danou. Dík patří i našim spolupracovníkům, „patriotům“ v tom nejlepší slova smyslu, lidem, kteří mají rádi svůj kostel, svou farnost a dávají ochotně své ruce k dílu – bez nich by nebylo to, co je. Díky také za ty, kteří svou modlit-

bou onu stavbu farnosti podpírají. Ignáci, vyprávěl jsi nám, že jsi nikdy nechtěl být farářem, dostal jsi tak kus odříkaného chleba – a pěknou porci. Chvění, které jsi zakoušel, i obavy z této služby tě naučily spoléhat na Boží pomoc a té jsi dostával v hojnosti. Mnohokrát jsme tě my, bratři, viděli vyčerpaného, nevyspalého, s hlavou plnou starostí, nestíhajícího a s plným dířem, a mohu říci, že jsi obstál a udělal jsi

vše, co jsi mohl. Vybavují se mi slova sv. Františka: „Já jsem udělal, co bylo na mně. Ať vás Kristus naučí, co máte dělat vy!“

Ignáci, nyní předáváš pastýřkou hůl mně, bratru Didakovi, abych v díle Božím pokračoval. Jsem pověřen biskupem Pavlem být farářem naší farnosti a převzít odpovědnost za svěřené bratry a sestry.

Milí farníci, nejdě o to, abyste mi říkali pane faráři, důstojný pane atd. Chci pro vás být bratrem Didakem, Didim či Diegem, chtěl bych s vámi jít cestou života

a nabídnout sebe, své dary, svůj život Ježíši a skrze něj vám. Budu vás povzbuzovat i napomínat, budu se za vás modlit a vkládat vás do mše svaté a už teď vás mám rád a záleží mi na vás.

Bratři a sestry, prosím o podporu, trpělivost, napomenutí i povzbuzení i za modlitbu. Mým dlouholetým mottem je: „Vyvolil je, aby byli s ním.“ (Mk 3,14) Tady čerpám inspiraci, sílu, odpuštění i lásku a tudy vás povedu.

Br. Didak

RODINA A HUSOVICKÁ FARNOST V ŽIVOTĚ JIŘÍHO ŠRÁMKA

Život každého z nás ovlivňuje mnoho každodenních událostí a běžných rozhodnutí, na něž si za pár dní stěží vzpomeneme a které zpravidla sotva ovlivní naše životní postoje a duchovní ukotvení. Naopak na formování našich postojů má velký vliv rodina, dále vzdělání a školy a v ještě větší míře farnost a duchovní, kteří zejména mladým lidem představují vzory, předkládají životní cíle a ukazují k nim cestu. O lidech, kterých si vážíme jako velkých osobností, platí, že jejich duchovní ukotvení a přesvědčení, co je dobré a kde je pravda, nezviklá nic, a to ani překážky, jež musejí ve svém životě překonávat a tlak okolí, jemuž dlouhodobě čelí. Právě husovická farnost je za stoletou existenci na výrazné osobnosti velice bohatá. Z dlouhé řady připomeňme alespoň P. Františka Venhudu, P. Dominika Pecku, P. Albína Kvitu, P. Stanislava Krátkého, ale i laiky prof. Vladimíra Čermáka, prof. Josefa

Konšela a mnohé další. K osobnostem, jejichž část života byla spojena s farností Nejsvětějšího Srdce Páně v Husovicích, patřil také prof. Jiří Šrámek. Mnozí si na něj možná ještě vzpomenou, když ve stáří, dokud mu to zdraví dovolilo, husovický kostel v minulém desetiletí navštěvoval.

Jiří Šrámek se narodil v 14. července 1935 Černých Polích. Tehdejší ulice Josefa Uhra, dnešní Antala Staška, patřila do okrsku husovické farnosti. Jeho dědeček František Drobný byl jedním ze zakládajících členů brněnského Orla a také Katolického domu v Husovicích, dnešní Orlovny. František Drobný byl středoškolským profesorem a politikem, přisedícím a místopředsedou výboru Země moravskoslezské. Jiřího Šrámka již od dětství ovlivnili kněží, kteří působili v husovickém kostele, a též představitelé brněnského katolického společenského, kulturního a intelektuálního života. Patřil mezi

Jiří Šrámek v roce 2012, foto Marie Voždová

ně P. Dominik Pecka, Bohdan Chudoba, Jan Zahradníček, Antonín Kratochvíl a P. Stanislav Krátký. Blížkost k Dominiku Peckovi a Stanislavu Krátkému se stala osudnou pro švagra Jiřího Šrámka, Květoslava Šipra. Byl vyslýchán komunistickou policií a v případě stíhání a odsouzení otce Krátkého i necelý rok vězněn. Jiří Šrámek se zajímal o studium jazyků, historii a dějiny literatury. Přes nepřítelny doby se mu podařilo dokončit studia, ale vzhledem k založení jeho rodiny to dnes vypadá jako malý zázrak. Také jeho tatínek JUDr. František Šrámek byl v padesátých letech rok a půl vězněn a dlouholeté pobyty v komunistických žalářích neminuly jeho strýce JUDr. Stanislava Drobného a prastrýce JUDr. Antonína Drobného.

K možnosti studovat a dokončit vysokou školu Jiřímu Šrámkovi pomohla i vážná nemoc, kterou prodělal v dětství a s jejímiž následky se potýkal do konce života. V stalinisticko-gottwaldovských 50. letech nebyl proto vhodným adeptem na převýchovu posláním do dělnické profese. V šesti letech onemocněl dětskou obrnou a lékaři již nedávali naději na záchranu. Jiří Šrámek vzpomínal na přežitou klinickou smrt. Tato událost, která mu přinesla zážitek duchovního setkání, ovlivnila hloubku jeho osobní víry na celý život. Jiří navíc onemocněl v mimořádně těžké době. Stalo se to krátce poté, co byl dědeček František Drobný, v jehož domě rodina bydlela, zatčen gestapem a v únoru 1942 umučen v koncentračním táboře Mauthausenu. Můžeme věřit, že nejstarší vnuk Jiří získal ve svém dědečkovi nebeského přímluvce.

Jiří Šrámek nevěřil v marxistickou zákonitost dějin, protože žil svůj život nadějí ukotvenou v Bohu. Nikdy proto nepodleh pokrokovým ideologiím, jejichž pravou podstatu poznal. Stejně tak nevěřil sociálním utopiím, které nabízely, a i dnes slibují nápravu světa, jež se opírá o víru ve samospasitelnou schopnost lidí. Jejich nepravdivost odhaloval rozumovým poznáním, které vycházelo z křesťanské víry, jež odmítá zaslepenou pýchu lidského rozumu. Jako přesvědčený zastávce svobody a svobodné diskuse zastával osobně nekompromisní postoj vůči populistům a dalším šířitelům nepravd a dezinformací.

Po roce 1968, když předtím mohl opustit místo překladatele v průmyslových podnicích a nastoupil na filozofickou fakultu, by lidským pohledem skončily všechny naděje na možnost dalšího uplatnění jeho

znalostí a schopností. Doba normalizace prověřovala nejen pevnost víry a přesvědčení, ale i charakteru mnohých. Jiří Šrámek odolal nátlaku StB získat jej pro spolupráci a vzdal se vidiny lepších kariérních vyhlídek a rozhodl se setrvat v ústraní. Věnoval se odborné práci na poli romanistiky a dějin románských literatur. V roce 1990, když mu bylo již 55 let, pro většinu tehdejších zaměstnaných mužů už v životní fázi očekávání blížícího se odchodu do penze, se vše změnilo. Svobodná možnost publikovat nastřádanou práci „do šuplíku“ přinesla Jiřímu Šrámkovi brzkou habilitaci a vzápětí se stal profesorem. Obnova svobodného akademického života si v 90. letech vyžádala, aby se do čela Masarykovy univerzity postavili lidé nezkompromitovaní a zároveň na potřebné odborné výši. Šest let byl prof. Jiří Šrámek prorektorem pro zahraniční vztahy. A ani po odchodu z akademických funkcí nepřestal pracovat. Své životní dílo, dvousvazkový přehled francouzské literatury a myšlení od jejich počátků až do začátku 21. století v rozsahu půldruha tisíce stran s názvem Panorama francouzské literatury od počátku po současnost, vydal teprve v roce 2012.

Jiří Šrámek zemřel zaopatřen svátostmi na svátek sv. Štěpána v loňském roce. Přes své intelektuální schopnosti byl člověkem pokorným a skromným, který nikdy nehledal na prvním místě sebe, ale naučil se s vděčností přijímat životní cestu, kterou mu připravila Boží Prozřetelnost. Před Boží tvář předstoupil jako služebník, který rozmnožil všechny hřivny, které mu Pán svěřil. Oporou pro naplnění jeho celoživotního poslání mu byla víra a podporou jeho rodina, ze které vyšel a pro kterou žil. V okruhu svých kolegů a žáků byl znám pro svoji velkorysost. V osobě Jiřího Šrámkova se spojila přímost a zásadovost charakteru s vědomím odpovědnosti nejen vůči generacím současným a budoucím, ale i k předkům, stejně jako věda a víra. Jeho postoj k rodině a úcta k předchozím generacím by nejlépe vyjádřilo rodové heslo Bubnů z Litic: Ctíce předky ctíme sebe. Husovická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně se svojí formativní rolí zanechala nesmazatelnou stopu v duchovním životě, osobních postojích a osudech prof. Jiřího Šrámkova a jeho rodiny.

Tomáš Drobný

CHVÁLA DĚDEČKOVSTVÍ

Milá Veroniko, ptáš se mě na důležité a osobní věci a já se pokouším najít odpovědi.

Do husovické farnosti jsem přišel 24letý roku 1991, kdy jsme se s Lenkou Granátovou vzali. Rodina Granátových byla s Husovicemi svázaná od dob Lenčina pradědečka, který ve 30. letech postavil

třípodlažní dům s několika nájemními byty a obchůdky na prestižní Palackého, potom Dukelské třídě. Ze střešního okna podkrovního bytu, který jsme se švagrem budovali, jsme viděli věž kostela a pár dní po jeho dokončení se narodil syn Filip. Já jsem začal jezdit trolejbusem na Přírodovědeckou fakultu, kde pracuji dodnes.

Loni jsme dostavěli dlouho budovaný domek a přestěhovali se do Nového Lískovce, ale v husovické farnosti jsme zakořenění už možná natrvalo.

Teď jsem šťastný dvojitý děda a srdce dědy plesá, když vnučky samy přijdou. Když se ale ohlédnu zpátky, zarazí mne, jak málo si z těch 30 let rodinného života pamatuji. Nemyslím tím krásná léta a výlety s malými i dospívajícími dětmi, ty mám vděčně a hluboko uložené. Myslím teď na svůj život s Bohem a vztah k němu. Ten nikdy neusnul, to zas ne, ale neměl jsem na něj čas. Nejspíš jsem hledání a nalézání Boží blízkosti se stavbou hnízda, výchovou dětí a investování do práce odložil a ono si mě teď, s odcházejícími rodičovskými povinnostmi a starostmi, zase našlo. Díky Bohu za životní etapu dědečkovství! Ale nebyl to jen čas, kdo tahal za nitky. Tím, kdo výrazně zasáhl, byl bratr Didak, kdo jiný...

Didak nás s Lenkou v r. 2019 pozval do organizačního týmu akce zvané kurz Alfa, což je série seminářů a jakýsi vstup do křesťanské víry pro hledající. Po skončení Alfy jsme s Lenkou pomáhali s přípravou na křest a biřmování, do které řada absolventů Alfy přešla. Na to opět s nezbytným Didakovým rozpočítáním navázala Obnova v Duchu Svatém. Čas prostě zrál a my s ním k tomu, abychom mohli tuhle službu dělat, a byl to Didak, který to rozpoznal. A my jsme poznali, co mnozí jiní před námi: když před druhými musíte mluvit o tom, proč a komu věříte, zpětně Vás to ve víře posílí a obdaruje.

O co se moje víra opírá? Asi o zkušenost láskyplné Boží blízkosti, kterou teď vidím jako určující a ničím nenahraditelnou sílu. „Mlč, trp a žitím kráčeš dál,“ říkala však

moje babička. Už nevím, byl jsem tehdy malý, ale zdá se mi, že život křesťana byl v jejím pojetí jednou velkou zkouškou od Boha sídlícího někde na výsostech, kterého je hlavně potřeba nepohňevat. A s jeho rukou křížkem navštěvující, bylo nejlépe se nepotkat. Není to špatně, já vím, milá babičko, jenže není tohle spíš náboženství předkřesťanské? Jak sis vykládala přikázání milovat Boha celou svou myslí a celou svou duší? Ježíš nám oznámil, že v základu bytí Boha, a tedy i našeho bytí je vztah lásky a že do něj nás přišel pozvat. Babička, dávno mezi anděly a pomáhající mi shůry, možná mohla prožít a také rozdat mnohem víc radosti. A možná mohla posunout svět k Božímu království. Byla ale vychovaná jinak.

Zkušeností Boží blízkosti a lásky nemyslím jen pocity. Zvláště nemluvím o těch, co tak dobře znám, příjemně potvrzujících, jak jsem dobrý. O dojetí nad vlastní svatostí. Naopak, ta zkušenost má spíš podobu setkání s nekonečnou shovívavostí, navzdory mé bídě. Zažívám, že zkušenost lásky je poznání naplňující obsahem a smyslem to, co nám katolíkům připravila litera nauky víry. Vtahuje dovnitř, dává formám obsah, sochám svatých vdechuje život. Ale některé jistoty bere. Zůstávám hříšníkem. Klopýtám v mlze a vracím se tam, kde jsem nechtěl být. Cesta je dlouhá a mnohdy se cítím hrozně. Ale jak jsem jednou už zahlédl cíl, nemám jinou možnost. Bez té zkušenosti bych to asi vzdal.

Nespokojte se s málem, chtějte všechno, říkají knihy. Pokora prý není to, že ze skromnosti raději netoužím po Bohu. Pokora je uvídnout, jak bídný člověk jsem, a přesto zatluču a požádám. O to, co On dává – sebe! Jestli jsem u toho málo po-

korný, což je spíš asi normální stav, nevadí, On a čas mi milosrdně odebírají důvody být na něco pyšný. Čas a Bůh mi opatrně odebírají moje hračky a říká: „tohle už, Martine, nepotřebuješ“ a osvobozuje mne od života pro sebe. Spása je přestat se zabývat sebou, slyšel jsem jednou v rádiu.

Tenhle *Pád vzhůru* (tu knihu všem 40+ moc doporučuji) pozorují, když už nemůžu a ani nemusím budovat svůj obraz u druhých. Kdy už jsem osvobozený od kariéry a srovnávání se. Díky za důvod nebýt už tak kritický ke druhým a díky, že vidím shovívavost a toleranci od druhých. Jsem milován – takový, jaký jsem.

Jakou mám touhu a jaký smysl vidím v aktivitách ve farnosti? Občas si uvědomím, jak moc se liší náš Bůh, kterého jsem zahlédl, od obrazu, který je o něm hodně rozšířený. Malicherný, trestající, krutý či lhostejný, nevyzpytatelný, účetní, policajt. Bůh trestů za hříchy a odměn za zásluhy. Bůh, kterého asi nejvíc definují zákazy a lidové zvyky. Ale vždyť On je ještě jiný! To bych opravdu chtěl umět říct. Ale slova mi chybí. Cím to?

Bude to tím, že jsem pořád ještě nepřistoupil na to, že o mě v naplňování této touhy nejde. Nezdравá víra přitahuje a ospravedlňuje individualisty, takové, jako jsem v základu i já. Budu muset ještě hodně ztratit, zbavit se tužby po úspěchu a uznání, té hlavní překážky k umění života. Zmizet, konečně už přestat překážet. Nebýt tam, kde mám nebýt. To je má touha. Dědečkové už přece mohou přestávat tančit kolem totému, ke kterému byli doteď připoutáni.

Trápívám se tím, proč jsou tyhle důležité věci tak skryté a obtížné? Když nás Bůh chce všechny mít u sebe, proč nás nechá

tápat? Je to nejspíš tím, říkám si, že život je místo a čas pro růst a zrání. Jinde a jinak se Kristu podobnými zřejmě nestaneme. V tom mají úžasnou intuici pohádky. V nich je láska, sebedarování až k popření sebe, naslepo bez ohledu na to, jaká rizika mi z toho mohou plynout, cestou ke štěstí. Život je úžasně důležitá a krásná fáze života, je to inkubátor. Boží dítě se učí být, andělé ani nedýchají. Není to jednoduché, protože ta velikost je i risk a ďábel hraje o to, tuhle cennou cestu zmást. I tohle v pohádkách najdeme a není třeba je podceňovat.

Ptáš se Veroniko, kde/při jakých příležitostech se ve svém každodenním životě setkávám s Bohem? Je to asi hlavně v čase modlitby. Pár desítek minut na přečtení kousku z knihy, čtení toho dne a pak k převalování něčeho z toho před Bohem. Slova někdy překážejí, pak nezbyvá než mlčet. Protože mne začaly bolet záda, když sedím, teď se u modlitby šourám. Myšlenky automaticky utíkají do minulosti a do budoucnosti. Nutím mozek uvyklý přezvykovat těch pár motivů, aby chvíli mlčel a jen se díval. Potřebuji desítky minut, abych ten orgán odporu unavil.

Někdy se pak přes den zastavím a ptám se, co jsem to vlastně ráno prožil. Nezdálo se mi to, neztrácím už rozum? Ne, něco málo uvízlo a klíčí to a roste. Moje duše už ví, kam se vracet. Vlastně neví kam, nerefí na žádné konkrétní místo sama, ale ví, že On je a přichází! Moje víra se dobíjí v těchto ranních dobrodružstvích a pomalu, ale snad přece prosakuje i do dne. Proměňuje i to, jak rozumím mši a jak vidím lidi. Tolik jich má v sobě světlo, úsměv a taky nezištnou, skutečnou a praktickou lásku ke druhým! Tuším, že Bůh nerozli-

šuje lidi na kostelové a ty druhé, a že bych tedy ani já neměl. Třeba ucítí něco z Boží vůně, vždyť i oni mají to slovo ve svém srdci. Stačil by jim krok...

To mne přivádí k Tvé otázce, co můžeme jako křesťané přinést dnešní společnosti? Myslím si, že je to poznaná a dobrovolně přijatá závislost na Bohu. Vůně, kterou lidé ucítí. Naše radost z Lásky, ve které se pohybujeme a jsme. Mám zkušenost, že lidé toto od nás intuitivně čekají, a přitom jen málo nacházejí. Proto o sobě říkají, že jsou nevěřící, protože se zatím potkali jen se systémem pravidel. Odkud mám ale začít? Možná zkusit se dívat jiným pohledem. Až překvapivě mou realitu ovládá, jaké brýle nosím. Postavím-li svou víru na tom, proti čemu se vymezuji, minu se s Tím, pro Koho mám žít.

Husovický kostel mně nenápadně 30 let vychovával a Božské Ježísovo srdce působí a přitahuje. Svatý František prostřednictvím svých synů a dcer pomáhá Bohu orat půdu srdcí farníků i návštěvníků kostela, kteří se sem pak vracejí. Vracejí se za atmosférou nedělních mší, za prožitkem společného času s Bohem. Moc si ve farnosti vážím dětí a dětských hlasů z kůru. Zdá se mi, že farnost stojí tak pevně i díky bohatému komunitnímu životu pulzujícímu mezi Orlem a kostelem a farou.

Mě zaujal synodální proces, ticho před eucharistií v kapli, teď setkávání mužů ve čtvrtky. Sbližování s evangelíky věřím, že oběma stranám může pomoci se vidět jinak než v rámci klanového uvažování, kdo má nad kým navrch a které Kristu může udělat radost. Rád bych v tom ještě něco zkusil.

Základ mé dospělé víry mi dala v mých 19 letech Obnova v Duchu Svatém. Takže mně i Lenku nabíjejí a nové cesty nám

otevívají setkání Charismatické obnovy a lidé kolem ní. Objevují čtvrtční zpívané chvály, které mé duši pomáhají občas se odlepit od země a od sebe.

Co bych chtěl do budoucna? Opravdu rád bych lidem zvenku přiblížil, co se děje v kostele při mši a pomohl jim skrz slupku tradic zahlédnout jádro Boží nabídky. Zkusili jsme už něco na Noci kostelů, ale ještě myslím, že se to hledá. Něco dávám, ale ještě víc dostávám na evangelizačních večerech u Maří Magdalény. Čerstvě jsme se spolu s Pavlem a Liborem stali akolyty a já prosím Boha, jak bych tuto úžasnou možnost měl naplnit. Taky jsem nově ve farní radě.

Snažím se nacházet čas na samotu s Bohem a vidím, že se něco ve mně mění. Ale jestli opravdu, nebo mi jen slabně zrak a rozum, jak stárnu, to nevím jistě. Rád bych skončil dvěma citáty: prvním od papeže Františka: „Abychom uviděli a poznali Pána, vezměme si evangelium a věnujme se (této) kontemplativní modlitbě. Dnes třeba jen 10–15 minut, ne víc, přečtete si evangelium a povězte něco Ježíši. Nic víc. Poznáte tak Ježíše víc a vaše naděje vzroste. Nezapomínejte mít pohled upřený na Ježíše. K tomu je kontemplativní modlitba.“ A druhým od Karla Rahnera S.J.: „Křesťan 21. století bude buď mystik nebo nebude vůbec.“

Tolik, milá Veroniko, nesouvislé představení Martina z drncajícího rychlíku dědečkovství.

Martin Vácha

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2024

Letos již po šestnácté. Přesně tolik je naší nejmladší dceři Amálce. Naše rodina, zejména já, si začátek roku bez této události ani neumí představit. Letos opět první lednovou sobotu, sice bez sněhu, zato s deštěm. A opět trochu jinak. Chcete vědět, jaké to letos bylo?

1. Organizace se ujala paní Irena Šťastná se svými syny. Bratr Didak žehnal koledníkům, povzbuzoval, vařil, ...
2. I letos jsem poznal nové lidi a ulice farnosti, protože jsem získal opět zcela

nové koledníky, Viktorku P. a Veroniku K. Ostatní členové naší rodiny šli v jiných skupinkách, takže naše rodina měla zastoupení prakticky v polovině skupinek. Celkem jich bylo 12.

3. Sběrka proběhla přesně na svátek Tří králů 6. 1. 2024. O to více jsem si to užil.
4. Opět se našli milí a příjemní lidé, kteří se na 3 krále těšili a obdarovali nás nejen finančním příspěvkem do kasičky, ale i dobrým slovem, slivovicí či cukrovím.
5. Svátek Zjevení Páně, lidově zvaný svátek Tří králů, je svým obsahem téměř totožný se svátkem Narození Páně. V obou jde o to, že se Bůh zjevuje jako člověk.
6. **K+M+B+** (latinsky **C+M+B+**) značí latinský nápis **Christus Mansionem Benedicat** – **Ať Kristus požehná tento dům**. Symbol plus pak není spojení písmen, ale jde o křížky, které představují Nejsvětější Trojici – Otce, Syna a Ducha Svatého.
7. Víte, co znamenají jednotlivé dary od mudrců, kterými byl Ježíš obdarován?

Zlato – označuje, že Ježíš je král. Představuje královskou důstojnost, moc a bohatství.

Kadidlo – označuje, že Ježíš je Bůh. Představuje jeho duchovní sílu.

Myrha – označuje, že Ježíš bude trpět. Představuje jeho lidskou podobu.

Děkujeme všem, kteří se na sbírce jakkoli podíleli.

Závěrem jeden citát: „*Budte rozhodní a udatní, nebojte se a nemějte strach, neboť sám Hospodin, tvůj Bůh, jde s tebou, nenechá tě klesnout a neopustí tě.*“ (Dt 31,6)

Vše dobré v tomto roce přeje
rodina Maliňáková

P.S. Už se těšíme na další rok Tříkrálové sbírky.

DRAČÍ PEČENÍ PERNÍČKŮ

Letošní školní rok se děti 4.–7. třídy setkávají každé pondělí odpoledne na spolu s názvem „Draci“, které má na starost s. Lucie OSF a Markéta Čermáková. A aby děti zažily a udělaly také něco víc spolu, připravily pro ně ještě spolu i s Anežkou Štorovou (rodnou sestrou Markéty) sobotní pečení perníčků s přespáním u školských sester františkánek na Karlové ul. (tedy u s. Lucie). Jedna z účastnic – Mariánka Glogarová – o tom napsala:

Akce se konala 25.–26. 11. 2023. Bylo tu u sester v klášteře. Nejdříve jsme se všichni sešli 25. 1. v sobotu před farou bratří františkánů v Husovicích. Potom jsme šli pěšky až ke klášteru. Potom jsme se vybalili a zabydleli. Bylo nás osm holek a jeden kluk. Potom jsme v kuchyni z těsta perníčky vykrajovali a pekli je v troubě. Pak jsme měli výborný oběd, který udělala s. Lucie. K obědu byly boloňské špage-

ty. Potom jsme se šli ven vyvětrat a zahrát si běhací hru, kterou vymyslela Markétka Čermáková, která tam také byla. Poté jsme se

(celí zmrzlí) vrátili do kláštera a zdobili jsme a zabalovali perníčky. Potom byla večere. Pak jsme se šli chystat na spaní. Předtím jsme se ale šli pomodlit do kaple. A pak jsme šli všich-

ni spát. Ráno k snídani byly buchty a zbytky od večere. Potom jsme šli všichni na mši na desátou do Husovic. Po mši jsme prodávali perníčky za dobrovolný příspěvek.

Nutno dodat, že „dráčata“ byla opravdu šikovná. Pečení a zdobení zvládla v podstatě do A do Z téměř samostatně včetně přípravy plechů i mytí nádobí. (Myčka nebyla přítomna 😊.) A v mezích určených pro odpočinek se vydovářela objevováním klášterních zákoutí vhodných pro hru na schovávanou. Aspoň se ukázalo, jak odolný klášter sestry mají 😊.

Velký dík patří také všem farníkům, kteří udělali dětem radost zakoupením si jejich „výtvorů“ a tím přispěli na opravy našeho farního kostela.

*Mariánka Glogarová,
s. Lucie Pospíšilová OSF*

ŽPĚV BOŽÍHO SRDCE

Pod tímto názvem se v březnu uskutečnila v naší farnosti dvoudenní duchovní obnova pro ženy. Účastnily se ženy s různými životními zkušenostmi, touhami, starostmi, aktuální situací v rodině, s odlišnými počty dětí či vnoučat – tato pestrost mně osobně přijde úžasně obohacující.

Slovem k zamyšlení nás provázel bratr Bernard. Během pátečního úvodu jsme rozebrali biblický úryvek o setkání Ježíše se Samařankou u studny. Ježíš se k našemu srdci chce dostat – a neexistuje situace, do které by nemohl přijít. Byly jsme vybídnuty, abychom se zamyslely nad svými břemeny, jež nám brání v kontaktu s Ním. Tato břemena jsme mohly zapsat na papír a pomy-

slně nechat „u studny“ v kapli, pod nejsvětější svátostí. Zajímavé pro mě bylo, když jsem se po jedné písni začala samovolně tělem pohybovat zleva doprava a zpět, jako když chováte malé dítě v náručí.

Pochopila jsem tento symbol až v sobotu, kdy na nás v kapli místo páteční „studny“ čekalo malé jezulátko – to se stalo pro mě symbolem toho, že náš Otec je neustále připraven nás vzít do náruče, kdykoliv mu to my dovolíme. V sobotu totiž přišlo na řadu téma naší „identity“ – identity Božích dětí – královských dcer, tak jedinečných, jak nás Bůh zamýšlel již před stvořením světa a jak si naše jména vryl do dlaní. K tomu, abychom tuto naši

Boží identitu objevovali, nám pomáhají i malé Boží doteky, díky nimž nám Bůh dává poznat, že je stále s námi a také kým doopravdy jsme. Tak se Bůh skrze br. Bernarda dotkl i jednoho z mých břemen: kde je mé nezastupitelné místo a jak nejlépe poznat a využít dary, jež jsem od Pána obdržela? Oslovilo mě, že tuto hádanku nemusím rozluštit celou hned a že se mohu nechat vést postupně: o tyto dary Božích doteků také můžeme a máme prosit Duha svatého, aby nám ukazoval, jak se na nás Bůh dívá. O svou identitu nemůžeme přijít ani přes naše hříchy a nedokonalosti – můžeme skočit přímo do náruče našeho Boha, který nás už bude vyhlížet.

V menších skupinkách jsme mohly sdílet naše zkušenosti se zakoušením Boží přítomnosti v našich životech a naší důvěře k Němu. Situace, kdy jsme osobně zakoušely Boží přítomnost, bychom si měly uchovávat ve svých srdcích a připomínat zvlášť ve chvílích, kdy se nám zrovna nevede tak, jak bychom si představovaly.

Rozjímáním nad „důvěrou“ k Pánu se náš společný čas na obnově chýlil pomalu ke konci: důvěru čerpáme z modlitby

a můžeme o ni prosit, a stávat se tak stále více odevzdané Jemu. Bohu záleží více na tom, abychom zůstávaly ve vztahu s Ním, než na tom, abychom vše zvládaly samy a dokazovaly si tím naši sílu. „V pokoji a důvěře je vaše síla.“

Nemohu opomenout výjimečnou chvíli, kdy jsme se při mši svaté všechny staly součástí ještě jedné výjimečné události – prvního svatého přijímání jedné účastnice obnovy. Hloubka radostí čišící z této duše, která se poprvé tak intimně setkala s Ježíšem, byla přinejmenším nepřehlédnutelná.

Jsem vděčná – za všechny ty krásné ženy, se kterými jsem se mohla na obnově setkat. Za jejich otevřenost a sdílení, povzbuzení, úsměv. Za promluvy a modlitby br. Bernarda. Zpovídání a svěží přítomnost br. Didaka. Přímluvnou modlitbu. Čas v tichu i ve společenství. Setrvání před Pánem v eucharistii. Díky Bohu a všem, kteří ji pro nás s pečlivostí a láskou připravili. Bůh zpívá nad každým srdcem, a pokud se Mu otevřeme a důvěřujeme Mu, můžeme přidat svůj hlas k jeho a vytvořit neopakovatelnou symfonii.

Monika

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K 32. SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH

11. února 2024

„Není dobré, aby člověk byl sám.“

Pečovat o nemocné péčí o vztahy

„Není dobré, aby člověk byl sám“ (Gn 2,18). Bůh, který je láska, na počátku stvořil člověka pro společenství a vepsal

do jeho bytí přirozenou schopnost navazovat vztahy. Náš život, utvářený k obrazu Trojice, je tedy povolán k tomu, aby se naplňoval v dynamice vztahů, přátelství a vzájemné lásky. Jsme stvořeni k tomu,

abychom přebývali spolu, a nezůstávali samotní. A právě proto, že tento záměr společenství je tak hluboce vepsán do lidského srdce, zkušenost opuštěnosti a osamělosti nás děsí a je bolestná či přímo nelidská. Ještě víc se to projevuje v období slabosti, nejistoty a neurčitosti, které je často způsobeno nástupem nějaké vážné nemoci.

Mám na mysli například ty, kdo byli strašlivě osamělí během pandemie covidu-19: pacienti, kteří nemohli přijímat návštěvy, ale také zdravotní sestry, lékaře a pomocný personál; všichni byli přepracováni a uzavřeni na izolačních odděleních. A samozřejmě nesmíme zapomínat ani na ty, kdo museli čelit hodině smrti v osamění, sice v péči zdravotnického personálu, ale daleko od svých rodin.

Zároveň se zármutkem sdílím těžký úděl a osamělost těch, kteří se kvůli válce a jejím tragickým následkům ocitli bez podpory a pomoci. Válka je nejstrašnější ze sociálních nemocí a nejzranitelnější lidé za ni platí tu nejvyšší cenu.

Je však třeba zdůraznit, že i v zemích, které se těší míru a disponují bohatšími zdroji, často lidé prožívají období stáří a nemoci v osamělosti, a někdy dokonce i v opuštěnosti. Tato smutná skutečnost je především důsledkem kultury individualismu, jež vyzdvihuje výkon za každou cenu a pěstuje mýtus efektivity, přičemž se stává lhostejnou, a dokonce bezohlednou, když lidé již nemají dost sil, aby s ní drželi krok. Stává se pak kulturou odhazování, v níž „lidé už nejsou považováni za prvořadou hodnotu, o kterou je třeba pečovat a chránit ji, zejména jsou-li chudí a postižení, „dosud neužiteční“ – jako nenarozené děti – nebo „už k nepotře-

bě – jako staří lidé“ Tato logika bohužel prostupuje i některými politickými rozhodnutími, která nestavějí do popředí důstojnost lidské osoby a její potřeby a ne vždy upřednostňují strategie a prostředky nezbytné k tomu, aby se každému člověku zaručilo základní právo na zdraví a na přístup k péči. Opuštěnost zranitelných lidí a jejich osamělost zároveň narůstají i tím, že se péče omezuje pouze na zdravotnické služby, aniž by byly rozumně doprovázeny „terapeutickým spolenectvím“ mezi lékaři, pacienty a rodinnými příslušníky.

Je dobré si znovu vyslechnout biblické slovo „Není dobré, aby člověk byl sám!“. Bůh ho vyslovuje na samém počátku stvoření a odhaluje nám tak opravdový smysl svého plánu s lidstvem, ale zároveň i smrtící ránu hříchu, který se projevuje tak, že vyvolává podezřívání, roztržky, rozdělení, a tedy izolaci. Postihuje člověka ve všech jeho vztazích: s Bohem, se sebou samým, s druhými lidmi i se stvořením. Takováto izolace způsobuje, že ztrácíme smysl života, připravuje nás o radost z lásky a zapříčiňuje, že ve všech rozhodujících životních etapách prožíváme tísnivý pocit osamělosti.

Bratři a sestry, tou první péčí, kterou v nemoci potřebujeme, je blízkost plná soucitu a něhy. Proto péče o nemocného znamená především péči o jeho vztahy, o všechny jeho vztahy: s Bohem, s druhými lidmi – s rodinou, přáteli, zdravotnickými pracovníky –, se stvořením a se sebou samým. Je to možné? Ano, je to možné a my všichni jsme povoláni, abychom se k tomu zavázali. Podívejme se na obraz milosrdného Samaritána (srov. Lk 10,25–37), na jeho schopnost zpoma-

lit své tempo a stát se bližním, na něhu, s níž mírní rány svého trpícího bratra. Pamatujme na tuto ústřední pravdu svého života: přišli jsme na svět, protože nás někdo přijal, jsme stvořeni pro lásku, jsme povoláni ke společenství a bratrství. Tento rozměr našeho bytí nás posiluje zejména v dobách nemoci a křehkosti a je první formou léčby, kterou si musíme všichni společně osvojit, abychom uzdravovali nemoci společenosti, v níž žijeme.

Vám, kteří prožíváte nemoc, ať už přechodnou nebo chronickou, bych rád řekl: Nestyďte se za svou touhu po blízkosti a něžnosti! Neskrývejte ji a nikdy si nemyslete, že jste pro druhé přítěží. Stav nemoci nás všechny vybízí k tomu, abychom krotili přehnaný rytmus, v němž jsme pohroužení, a znovu nacházeli sami sebe.

V této změně epochy, v níž žijeme, jsme zejména my křesťané povoláni k tomu,

abychom si osvojili Ježíšův soucitný pohled. Pečujme o ty, kdo trpí a jsou osamoceni, možná odstrčeni na okraj společnosti a odvrženi. Vzájemnou láskou, kterou nám Kristus Pán dává v modlitbě, zejména v eucharistii, hojme rány osamělosti a izolace. Tak budeme spolupracovat na potírání kultury individualismu, lhostejnosti a odhazování a budeme napomáhat růstu kultury něhy a soucitu.

Nemocní, zranitelní a chudí jsou v srdci církve a musí být také středem naší lidské pozornosti a pastorační péče. Nezapomínejme na to! A svěťme se nejsvětější Panně Marii, Uzdravení nemocných, aby se za nás přimlouvala a pomáhala nám být tvůrci blízkosti a bratrských vztahů.

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu
dne 10. ledna 2024

František

HUSOVICKÁ FARNOST V ROCE 2023 (2022) V ČÍSLECH

	2022	2023
křty	50 (2 dospělí)	34
svatby	8	1 (vliv malování)
1. sv. přijímání	13	14
biřmování	1	23
jáhenské svěcení	0	1
děti + spolča	120	120

Speciální sbírky	Kč
Svatopetrský halěř	48 762
Boží hrob	20 483
Na pronásledované křesťany	35 658
Na charitu	34 200
Na bohoslovce	33 311
Na církevní školství	31 307
Na misie	44 923
Dar lásky	201 833
Na křesťanská média	28 102

FAŠANK

Foto Miroslav Boudný

27. POUŤ DO KŘTIN

- 4. května
- 15 km
- 8:00 sraz u kostela
- 8:10 odchod na Tomkovo náměstí
- 8:22 odjezd autobusu č. 57
- 8:44 příjezd do Útěchova

Je možné si cestu zkrátit na 11,5 km vlakem do stanice Adamov zastávka (z Brna, hl. n., 9:29 a ze Židenic 9:34).

Prosíme, aby tito poutníci zatelefonovali na tel. č. 774 077 865.

Je také možné jít naproti ze Křtin asi 1 km po zelené značce, nebo na nás počkat v Habrůvce okolo 14 hodin. Přijďeme po modré značce.

Letošní pouť vede Josefovským údolím tak, jak ji v roce 2000 vedl Jarek Julínek. Šli jsme ji ještě jednou v roce 2012.

Těší se na vás

Vladimír Letocha

POPELEČNÍ STŘEDA

Foto Tomáš Cigánek, Člověk a víra

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVIII, 1/2024, 7. 4. 2027**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 3. 2024. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka je 15. 4. 2024.